

Вярата на Вартимей

Както слепия Вартимей така и ние изпитваме нуждата да бъдем изцелени от Христос. "Господи, стори да прогледна"... "Иди си, твоята вяра те спаси".

Евангелист Марко ни разказва за изцелението на друг слепец. *„И когато Иисус излизаше от Йерихон с учениците Си и с множество народ, синът Тимеев, Вартимей, който беше сляп, седеше на пътя и просеше.”*^[1] Като чува гълчавата на многото хора, слепецът пита: „Какво става?”

Отговарят му: „Минава Исус от Назарет”.

И тогава душата му запламтява с такава вяра в Христос, че той се развиква: „Сине Давидов, Исусе, помилуй ме!”^[2] Не ти ли се иска и на теб да викнеш? И ти седиш, спрял край пътя, край пътя на живота, който е толкова кратък. И ти имаш нужда от светлина, и на теб ти трябва повече благодати, за да се решиш да постигнеш светостта. Нима не чувстваш потребността да извикаш: „Исусе, Сине Давидов, смили се над мен!” Каква пламенна кратка молитва – научи се често да я казваш! (...).

„Мнозина го мърмреха, за да млъкне”^[3]. Както се е случвало и на теб, когато си имал усещането, че Исус минава край теб.

Туптенето на сърцето ти се е учестявало и ти също си започвал да викаш, тласкан от едно

вътрешно безпокойство. А приятели, привички, нежеланието да си нарушиш спокойствието, обкръжението, всички те съветваха: „Млъкни, не викай! За какво ти е да викаш Исус? Не Го притеснявай!”

Обаче клетият Вартимей не ги слушаше, а викаше дори по-силно: „*Сине Давидов, Исусе, помилуй ме!*”^[4] Господ, Който го беше чул още отпреди, го остави да бъде настойчив в молитвата си. Така е и при теб. Исус чува още първия молитвен стон на душата ни, но изчаква. Той иска да се убедим, че наистина имаме нужда от Него. Иска да бъдем настоятелни в молитвата, да бъдем упорити – като онзи слепец, който седеше край пътя, излизащ от Йерихон. „Нека му подражаваме! Дори ако Бог не ни дава веднага това, за което Го молим, дори ако мнозина се опитват да ни отклонят от

молитвата, да не спираме да Го призоваваме“ [5].

„Иисус се спря и заповяда да го повикат.”[6] И някои съвестни хора от навалищата казват на слепеца: *„Дерзай, стани, вика те”*[7]. Това е християнското призвание! Но Бог не ни призовава само веднъж, Господ ни търси във всеки миг: „Стани – ни казва Той – преодолей леността си, дребнавия си егоизъм, измъкни се от удобния си покой, от незначителните си проблемчета. Откъсни се от земята, ти, който стоиш там отпуснат, смачкан, безформен. Изправи се, придобий тежест и значимост и свръхестествен поглед.

Онзи човек *„хвърли горната си дреха, стана и дойде при Иисуса”*[8]. Хвърли дрехата си! Не знам ти воювал ли си... Преди много години аз бях на бойното

поле няколко часа след края на сражението. Там по земята бяха разхвърляни одеяла, манерки, войнишки мешки, пълни със семейни спомени – писма, снимки на любими хора... И те не бяха изоставени от победените, а от победителите! Всички тези неща им бяха пречили, за да тичат бързо и да преодоляват вражеските заграждения. Както дрехата на Вартимей - за да изтича бързо при Христос.

Не забравяй, че за да се стигне до Христос, е нужна жертва – трябва да се изхвърли всичко, което пречи: одеяло, мешка, манерка. Ти трябва да постъпиш по същия начин в тази битка за Божиата слава, в борбата за любов и мир, с която се опитваме да разширяваме Христовото царство. За да служиш на Църквата, на Римския папа и на душите, трябва да си готов да се откажеш от

всичко, което ти пречи; да останеш без онази завивка, която е защита в суровите нощи; без онези скъпи семейни спомени; без прохладата на водата. Това е урокът на вярата, урокът на любовта. Защото така трябва да обичаме Христос.

И веднага започва един божествен диалог, един чуден диалог, който разчувства, който вдъхновява, понеже ти и аз сега сме Вартимей. Христос отваря божествената си уста и пита: „*Какво искаш да ти сторя?*”[9] А слепецът отговаря: „*Да прогледам, Учителю!*”[10] Колко е логично!

А ти, виждаш ли? Не ти ли се е случвало понякога същото като на слепеца от Йерихон? Не мога да забравя, че размишлявайки върху този откъс преди много години, осъзнавайки, че Исус очаква нещо от мен – обаче аз не знаех какво! –

казах няколко кратки молитви:
Господи, какво искаш? Какво
желаеш от мен? Предчувствах, че
ме търси за нещо ново и това „*Да
прогледам, Учителю!*” ме подбуди
да се помоля на Христос с по-дълга
молитва: Господи, нека се
изпълни това, което Ти искаш!

Помолете се с мене на Господ:
*„Научи ме да изпълнявам Твоята
воля, защото Ти си мой Бог”*[11] С
една дума - нека нашите устни да
разкриват искрения устрем да
откликнем резултатно на повика
на нашия Създател, като
същевременно се стараем да
следваме Неговите планове с
непоколебима вяра и с
убеждението, че Той не може да
бърка. (...).

Но да се върнем на ставащото на
изхода от Йерихон. Сега не към
друг, а към теб се обръща Христос
и те пита: „Какво искаш от

мен?” „Да прогледам, Господи, да прогледам!” А Исус казва: „Иди си, твоята вяра те спаси. И той веднага прогледа и тръгна след Исуса по пътя”[12].

Да Го следваме по пътя. Ти разбра какво ти предлага Господ и реши да Го последваш по пътя. Ти се опитваш да вървиш точно по стъпките Му, да облечеш Неговите дрехи, да бъдеш същ Христос. Защото твоята вяра – вярата в Христос, Който те осветлява – трябва да бъде действена и пожертвователна. [а]Не си прави илюзии, не си мисли да откриваш нови пътища. Той настоятелно иска от нас такава вяра, с която да бъдем в крак с Него – вършейки великодушно щедри дела и отхвърляйки от себе си всичко, което пречи.

Св. Хосемария, Приятели на Бог, 195-198.

---

[1] Мк. 10, 46.

[2] Вк. 10, 47.

[3] Мк. 10, 48.

[4] Пак там.

[5] Свети Йоан Златоуст, In
Matthaeum homiliae (Тълкувание
на Евангелието от Матей – б. пр.),
66, 1 (PG 58, 626).

[6] Мк. 10, 49.

[7] Пак там.

[8] Мк. 10, 50.

[9] Мк. 10, 51.

[10] Пак там.

[11] Пс. 142, 10.

[12] Мк. 10, 52.

.....

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://opusdei.org/bg-
bg/article/viarata-na-vartimei/](https://opusdei.org/bg-bg/article/viarata-na-vartimei/)
(21.03.2026)